

Nr 225.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering; given Stockholms slott den 12 mars 1920.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering (nr 274).

Härigenom förordnas, att 1 och 3 §§ i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering skola, 3 § i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

För avverkat virke skall till den kommun, där skogen är belägen, i den ordning, här nedan sägs, i allmänhet erläggas en avgift benämnd skogsaccis.

Har avverkningen ägt rum på grund av upplåtelse, som skett före den 1 juli 1920, utgår skogsaccis, räknat för etthundra kronor av virkets taxerade värde, med hälften av det belopp, vilket under det år, taxeringen sker, på grund av kommunal- och kyrkostämmors beslut sammanlagt utgöres inom kommunen för varje skattekrona, dock icke med mera än två för hundra av det taxerade värdet.

Vid annan avverkning än i nästföregående stycke avses skall, om avverkningen företagits inom Västerbottens eller Norrbottens län, inom Särna socken av Kopparbergs län eller inom området för städer, som icke tillhöra landstingsområde, någon accis icke utgöras, samt, därest avverkningen ägt rum inom övriga delar av riket, accis utgå med en tiondel av det belopp, vartill densamma skolat beräknas vid tillämpning av bestämmelserna i nästföregående stycke.

För avverkat virke, som taxeras i den ordning, denna lag föreskriver, skall, enligt vad därom är särskilt stadgat, dessutom erläggas skogsvårdsavgift.

3 §.

Kommunalnämnden åligger — — — utgående skogsaccisen.

Av sålunda tillgängliga medel må enligt kommunalstämmans beslut sasom tillskott till täckande av sådana utgifter för nästföljande år för kommunala och kyrkliga ändamål, till vilka enligt gällande kommunalförfattningar medel eljest skulle beredas genom utdebitering på samtliga skattskyldiga, användas högst så stort belopp, att utdebiteringen för varje skattekrona under nästföljande år kommer att med en fjärdedel understiga utdebiteringen för varje skattekrona under löpande året.

Detta tillskott — — — nästföljande året.

Denna lag träder i kraft, vad angår 1 § den 1 januari 1922 och i fråga om 3 § den 1 januari 1921, med iakttagande av att utdebiteringen för varje skattekrona skall vid jämförelse med den på taxeringen till bevillning grundade utdebitering anses motsvara utdebiteringen för etthundra kronor till kommunen skattepliktig inkomst.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 mars 1920.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BRANTING,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena friherre PALMSTIERNA,
Statsråden: UNDÉN,
THORSSON,
OLSSON,
SANDLER,
NOTHIN.
NILSSON,
ERIKSSON,
SVENSSON,
HANSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anförde chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson:

I det förslag till kommunalskattelag, som Kungl. Maj:t i dag beslutat att förelägga riksdagen, ingår en beskattning av växande skog genom fastighetsskatt och en beskattning av inkomst av skog genom kommunal inkomstskatt och kommunal progressivskatt. En förutsättning för detta förslag är, att för framtiden någon verklig beskattning genom skogsaccis icke skall äga rum. Av övergångsbestämmelserna till förslaget framgår emellertid, att skogsaccis allt fortfarande skall utgå för virke, som avverkats före den 1 januari 1921, eller vartill avverkningsrätt upplåtits före den 1 juli 1920. För skälen till denna övergångsbestämmelse har jag i sammanhang med förslaget till kommunalskattelag redogjort. Det är emellertid tydligt, att med hänsyn till de fall, då skogsaccis skall utgå även för framtiden, lagen om skogsaccis och om

virkestaxering den 11 oktober 1912 (nr 274) alltjämt måste kvarstå. I skogsaccislagen synes mig emellertid i detta sammanhang en ändring erforderlig med hänsyn därtill, att den för skogsaccisen skeende virkestaxeringen även ligger till grund för beräkningen av de så kallade skogsvårdsavgifterna. I fråga om dessa avgifter torde jag här böra framhålla följande.

Enligt förordningen den 24 juli 1903 angående skogsvårdsavgifter skulle dylika avgifter från och med år 1905 erläggas för trävaror och trämassa, som från riket utfördes, dock att vissa delar av landet voro från tillämpningen av denna förordnings föreskrifter undantagna. Den 4 juli 1910 utfärdades ny förordning angående skogsvårdsavgifter, varigenom bestämdes i fråga om trämassa, att avgifterna skulle utgå för all trämassa, som här i landet tillverkades, dock att vissa delar av landet fortfarande undantogs från tillämpning av berörda föreskrifter.

I proposition (nr 208) till 1912 års riksdag föreslogs därefter, att skogsvårdsavgifterna skulle utgå efter taxeringen till skogsaccis. Detta förslag vann riksdagens bifall, och förordning om skogsvårdsavgift utfärdades den 11 oktober 1912 (nr 275).

Jag erinrar här om att, enligt nämnda förordning, för avverkat virke, som taxeras jämlikt lagen om skogsaccis och om virkestaxering, skall erläggas skogsvårdsavgift med en och tre tiondels procent av virkets taxerade värde, och att denna avgift skall fördelas mellan skogsvårdsstyrelserna i riket. Förordningen gäller icke virke, som avverkats inom Västerbottens eller Norrbottens län, inom Särna socken av Kopparbergs län eller inom området för städer, som icke tillhöra landstingsområde.

Om kostnaden för virkestaxeringen gäller för närvarande enligt skogsaccislagens 44 § följande:

Av skogsaccismedlen skall, där sådana för året utgå, efter kommunalstämmans prövning bestridas skälig ersättning till kommunalnämndens ordförande för hans besvär med taxeringsarbetet. Kostnad för blankettryck, postavgifter och andra nödiga utgifter skola ock av dessa medel gäldas. Dock skall, i händelse jämväl skogsvårdsavgift på grund av taxeringen utgått, vederbörande skogsvårdsstyrelse till bestridande av nämnda kostnader lämna bidrag av skogsvårdsmedel dels med ett belopp, motsvarande två procent av belöpande skogsvårdsavgift enligt den av kommunalnämnden verkställda taxering intill högst fyra tiondelar av det kommunalnämndens ordförande tillerkända arvode för taxeringsarbetet, dels ock med kostnadsbeloppet för blanketter till skogsvårdsavgiftslängd. Därest för avverkat virke inom kommun utgått allenast skogsvårdsavgift, skall arvode åt kommunalnämndens ordförande för

taxeringsarbetet fastställas av prövningsnämnden. I sådant fall skola såväl detta arvode som ock ersättning för kostnader för blankettryck, postavgifter och andra nödiga utgifter utgå av skogsvårdsmedel och betalas av vederbörande skogsvårdsstyrelse.

*Departements-
chefen.*

Det är uppenbart, att, när fråga är om skogsaccisens avskaffande, det spørsmålet jämväl uppställer sig, dels huruvida skäl förefinnes att för skogsvårdsavgifternas vidkommande bibehålla den grund, som nu gäller även för skogsaccisen, eller huruvida man möjligen bör söka utfinna någon annan utväg att bestämma skogsvårdsavgifterna, dels även huruvida i förra fallet någon ändring i själva taxeringsförfarandet bör vidtagas.

Ehuruväl frågan om skogsvårdsavgifterna rätteligen ej ankommer på min föredragning, vill jag här — då även skogsaccislagen därav beröres — framhålla, att andra former än den nu gällande för skogsvårdsavgifternas bestämmande säkerligen kunna utletas. En utväg vore att låta skogsvårdsavgifterna utgå i förhållande till den del av fastighets taxeringsvärde, som enligt förslaget till kommunalskattelag benämnes skogsvärde, det vill säga värde av växande skog utöver husbehov — ej att förblanda med det skogsvärde, som definieras i skogsaccislagens 4 §. En annan möjlighet vore att låta skogsvårdsavgifterna bestämmas efter bruttobeloppen av till kommunal inkomstskatt uppskattad inkomst av skogsbruk. Måhända låta sig även andra möjligheter finna — jag har här blott velat antyda, att utvägar ej torde saknas.

Vad den närmaste framtiden beträffar, synes det emellertid ej lämpligt att på grund av den föreslagna kommunalskattereformen vidtaga någon ändring i nu gällande grund för skogsvårdsavgifternas utgående, innan erfarenhet vunnits angående det nya kommunala skattesystemets verkningar. För övrigt skall ju skogsaccislagen fortfarande i sin helhet äga bestånd, om ock med inskränkt giltighet, och de fall, där densamma under de närmaste åren kommer att tillämpas, torde ej vara alltför få. Virkestaxering måste alltså i varje fall i viss utsträckning äga rum, och det synes mig därför lämpligt, att sådan taxering tills vidare sker även i övriga fall, där skogsvårdsavgift skall utgå.

Emellertid kan det ej begäras, att kommunerna skola genom sina organ utan ersättning verkställa taxering allenast för skogsvårdsavgifternas utgörande. En lämplig anordning, varigenom gottgörelse beredes vederbörande kommuner, synes mig vara att i de fall, där visserligen skogsvårdsavgift men icke accis skall utgå, låta kommunerna debitera en tiondel av det belopp, varmed accisen med tillämpning av

hittills gällande bestämmelser skolat utgöras. Där ej skogsvårdsavgift skall erläggas, erfordras naturligtvis ingen taxering i annat fall, än då avverkningen skett på grund av upplåtelse före den 1 juli 1920. Bestämmelser i förevarande avseende torde böra inflyta i 1 § av skogsaccislagen.

I 3 § torde böra vidtagas en redaktionell ändring, vilken ej erfordrar någon motivering.

De nya stadgandena i 1 § torde böra träda i kraft först den 1 januari 1922 för att tillämpas vid de samma år skeende taxeringarna till skogsaccis för virke, som avverkats under år 1921.

Departementschefen uppläste härefter i enlighet med vad av honom sålunda anförts uppgjort förslag till lag om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering samt hemställde, att detta förslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle till riksdagen avlåtas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Nils Hellenius.